

BUITENSPOORT

Inhoud van dit nummer: Van het bevolk en indianenkinderen door Ton Koot – Ter informatie – Herfsttochten in Brabant door Bob van Griethuysen – Romantische tenten door Ton Koot – De Morinelplevier door A. van der Most van Spijk – 50 Proeflessen bij de N.L.S.!! – Iets over de theorie van het zeilen door J. H. Coolhaas – Blijf fit voor Buitensport! door Chr. Graamans – Kampeeren en trekken in Zweden door John. S. Zodij – Officieele A.N.K.V. mededeelingen – Windhappersnieuws – Brieven uit Buenos Aires – Van bladzij tot bladzij – Inhoud Buitensport 1935.

De Morinelplevier

Op bezoek bij deze vogel

DOOR A. VAN DER MOST VAN SPIJK

De Morinelplevier (*Charadrius morinellus* L.) heeft zijn broedterrein in Lapland en op zijn tocht naar het zuiden, waar hij overwintert, doet hij in klein aantal, het meest in eind Augustus en begin September, ook ons land aan. Sinds 1927 werd hij geregeld waargenomen op „de Beer”, een vogelreservaat bij de Hoek van Holland, en dientengevolge mogen wij hem thans wel als een vaste gast in de trektijd beschouwen. Vandaar dan ook dat wij op een der eerste dagen van September naar de Hoek reisden in de hoop er de Morinel of Lahol, zooals men hem in Lapland noemt, aan te treffen.

Al is het dan niet de eerste keer dat wij het vogelreservaat de „Beer” betreden, toch heeft deze tocht naar de Hoek van Holland een bijzondere bekoring voor ons. Ons dagprogramma vermeldt namelijk: kennismaking met de Morinelplevier.

Als we aankomen is het laag water en de drooggekomen slikken wemelen van alle mogelijke vogels. Boven aan de dijktrand gaan we zitten en nemen ze op ons gemak in de kijker. Vlak vooraan zien we een grote troep tureluurs waaronder ook enige oeverlopers en daarachter warrelt en rent een bont cosmopolitisch gezelschap dooreen. Stig stappen wulpen, rosse en gewone grutto's voort waartussendoor een menigte bontbekleviertjes dribbelt. Grappige beestjes zijn

dat, die bontbekjes! Altijd druk en bedrijvig. Verder zien we zilvermeeuwen, grote en kleine mantelmeeuwen, sterns, enige aalscholvers, een groenpootruiter, ettelijke bonte pietten, zoals we de scholeksters in de wandeling noemen, en vele andere.

Maar we moeten verder! Nog een eindje de dijk langs en dan linksaf naar het zgn. „Groene Strand”, de geliefkoosde verblijfplaats van de Morinellen, en dáár zijn we toch op uit.

Door de prisma's turen we de vlakte af. Niets! Een hoopje vuile wittigheid trekt onze aandacht en spoedig staan we voor het krenge van een jonge zilvermeeuw. Vuil en vergaen als het is doet het ons in niets meer herinneren aan de trotse en sterke vliegers die wij daarnet nog boven de Nieuwe Waterweg bewonderd hebben.

Verder gaan we weer. Ieder wuivend bosje hondstong of ander gewas wordt in de kijker genomen, in alles trachten wij de vorm van Morinellen te zien. Tenslotte echter als wij tegen elkaar reeds opmerkingen hebben gemaakt als: — „misschien zijn ze er nog niet” — en — „we zien ze wel niet meer” —, hoewel we weten dat ze er, practisch gesproken, móeten zijn en er in ons binnenste ook nog wel de gerechtvaardigde hoop voortleeft dat we ze heus nog wel zullen zien, dan eindelijk ontdek ik op een schelpenvlakte waar een maand of twee geleden de dwergsterns nog zaten te broeden, enige bruine, bewegende stipjes die, door de kijker dichterbij gehaald, werkelijk de lang verbeide Morinellen blijken te zijn; bruin-getekende vogels met een opvallende witte wenkbrauwstreep.

Nu is het zaak om ze voorzichtig te naderen en te fotograferen. Menige lezer zal dit vreemd vinden: „naar een paar wilde vogels toelopen en een foto maken”, en over het algemeen maken wilde vogels ook wel gauw dat ze wegkomen, als menselijke wezens hen naderen, zodat fotograferen dan ook volko-

men uitgesloten is. Niet alzo de Morinelplevier, deze vogel is, door het feit dat hij in zijn broedgebied in Lapland zo goed als nooit mensen heeft gezien en hen dus ook niet van hun kwade zijde heeft leren kennen, buitengewoon mak en als men met geduld en kalmte te werk gaat kan men hem tot vlakbij naderen zonder dat hij zich laat storen.

Benkt Berg heeft het zelfs zover gebracht dat hij een broedende Morinel met eieren en al opnam terwijl het diertje volkomen rustig bleef zitten broeden, welke gebeurtenis hij beschrijft in zijn prachtige boek: „Mijn vriend uit Lapland”, een boek dat ik een ieder om zijn mooie foto's en onderhoudende tekst kan aanbevelen.

Met voorzichtige schreden en gereedgehouden camera's komen wij dichterbij, maar als wij op ongeveer tien meter afstand zijn gekomen, vliegt het hele vijftal op en zwenkt langs ons heen naar de andere kant van de vlakte. Zo gaat het voortdurend. Naderen-vluchten, naderen-vluchten, maar toch merken wij duidelijk dat de afstand tussen ons en de vogels al kleiner en kleiner wordt; ook tonen de dieren zich veel rustiger dan een uurtje geleden.

Op een gegeven moment zet één zich op de grond neer en de andere vier volgen zijn voorbeeld, hetgeen voor ons aanleiding is onze eerste platen te verschieten. Opeens geven ze echter de brui aan het poseren en verdwijnen met gezwinde spoed, terwijl wij besluiten thans er maar mee uit te scheiden en eerst de inwendige mens eens te gaan versterken wat we dan ook bij een klein moerasje doen. Aan den rand ervan zien we een schuilhut staan en deze herinnert ons er aan dat er hier méér vogelfotografen aan het werk zijn geweest.

Hoewel we oorspronkelijk van plan waren naar de slikken bij de Brielse Maas te gaan, geven we dit plan op om opnieuw ons succes bij de Morinellen te beproeven.

Spoedig lopen we weer achter hen aan en trachten foto's te maken. Het is gewoon verbluffend te zien hoe rustig ze zich gedragen; op sommige momenten wandelen ze eenvoudig langs en om ons heen en ik zal nooit vergeten hoe een Morinel doodgemoeidereerd een wormpje wegpikte op een af-

stand van ten hoogste vijfenzeventig centimeter achter mijn vriend, juist toen deze bezig was een opname te maken van een morinel, die zeker enige meters van hem verwijderd was!

Met zijn allen rennen ze heen en weer om hun kostje op te scharrelen en wij volgen hen met grote passen en hardop converserend zonder dat zij zich ook maar noemenswaard aan ons storen.

Mijn vriend werkt met een handige lichte reflex-camera en herhaaldelijk hoor ik een zacht snorrend geluidje hetgeen me vertelt dat hij weer een opname heeft gemaakt en een volgend stuk film voor de lens brengt. Ikzelf ben druk in de weer met een 9×12 klappcamera en heb de grootste moeite de bedrijvige vogels in mijn miniatuur-zoekertje te houden. Op matglas instellen is natuurlijk onmogelijk en derhalve ben ik wel aangewezen op zoeker en afstandschaal.

Echter, als we bijna al ons fotomateriaal hebben verbruikt, gaan de Morinellen weer eens op de grond zitten en laten ons zó dicht naderbij komen, dat wij ze met de hand zouden hebben kunnen aanraken. Dan betreuren wij het dat wij vantevoren reeds zoveel opnamen hebben gemaakt, opnamen van drie en vier meter afstand terwijl wij nu hoogstens één meter van hen verwijderd zijn.

Als tenslotte onze hele voorraad gevoelig materiaal is belicht, nemen wij afscheid van de Morinellen en aanvaarden de terugtocht. We gaan weer langs de, inmiddels opnieuw drooggekomen, slikken en blijven nog even staan om het gevederde volkje dat zich daar weer verzameld heeft, rustig te bewonderen. We merken nog enige bonte strandlopers en een kluit op en als we tenslotte een jonge aalscholver in zijn vlucht met de kijker volgen, zien we opeens het veerbootje uit de haven aan de overkant te voorschijn komen.

Langzaam lopen we het aanlegsteigertje op en stappen in het ondertussen gearriveerde bootje. Dan verlaten we „de Beer” met vreugde in ons hart dat wij weer eens een blik hebben mogen slaan in het wondere leven der natuur en met hoop vervuld nog eens terug te mogen komen op dit kleine, maar intens mooie stukje Nederland.